

Felhívjuk könyvtárosaink figyelmét arra, hogy alkalmazzák ezeket a módszereket mindenfelé. Tartsanak állandó kapcsolatot a helyi filmszínházzal, vagy MOKÉP kirendeltséggel. És ha például az illető helységben éppen a »Makszimkát«, vagy a »Karrier Párizsban«-t készülnek bemutatni, de a könyvtár a »Makszimka«, vagy a »Goriot apó« egyetlen példányával sem rendelkezik, kövessenek el mindent a megszerzésük érdekében.

A könyvtárosok és a filmszervek közötti kapcsolatot azzal is lehet mélyíteni, ha a könyvtáros mindig kölcsönkér néhány fényképet a filmekből és azokat a könyvtár falára szögezi. A képek alatti magyarázó szövegben el lehet mondani,

hogy a film ebből és ebből a regényből készült. Már bonyolultabb, de éppen ezért nem megvetendő feladat, ha a könyvtáros esetleg kigépelletti a könyv egyik részletét, lehetőleg éppen azt a részletét, amely a falon lévő filmfotó jelenetét ábrázolja és azt ragasztja ki a kép alá.

És bizonyos, hogy ezen a néhány felsorolt módszeren kívül még sokféle van, amely a filmet az olvasómozgalom, a könyvtárak egyik fő segítőársaként nyeri meg. Könyvtárosaink írják meg ezzel kapcsolatos ötleteiket, kezdeményezéseiket, hogy azokat a többiek is átvehessék.

BARABÁS TAMÁS

K É R D E Z Z - F E L E L E K

A folyóiratok tárolásáról

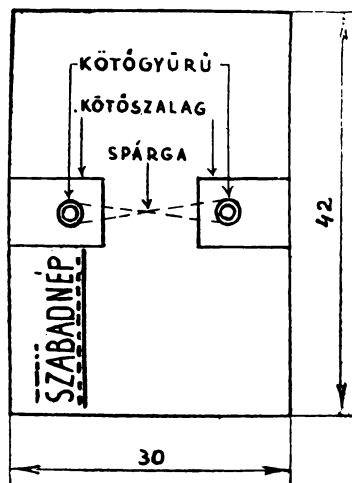
Kérdés: Sok nehézséget okoz könyvtárainkban a napilapok és folyóiratok tárolása. Hogyan tárolhatjuk őket úgy, hogy megóvjuk a pusztulástól és könnyen fellelhetők is legyenek?

Felelet: A könyvtárak állományának számottevő része az időszakai sajtótermékek, füzetek, valamint az apró nyomtatványok gyűjteménye. Rendszeres tárolásuk nem kis gondot okoz a könyvtárosoknak, mert ezeknek csak kisebb részét köttetik be. A többit spárgával, keresztalakban átkötve, két kemény karton közé kötve, dossziében tartva, félig zárt dobozban tárolva őrzik.

A könyvtárak legtöbbje a legegyszerűbb eljárást — a spárgával való átkötést alkalmazza, holott ez a mód sok kárt okoz, mert az újságok éle, ahol a spárgakötés éri, megkopik, rojtozódik, kilyukad. Az újság idővel emiatt használhatatlanná válik és gyakran nem is pótolható. A többi mód hátrányait, nehézkes kezelését nem vázolom, mert a könyvtárosok ezeket mind jól ismerik. A felsorolt alkalmazási módok hátrányai közé tartozik az is, hogy az így kezelt folyóiratok a polcon csak fekvő helyzetben rakhatók le, ez pedig jelentős helyvesz-

teséget okoz. Kivétel csupán az említett dobozos tárolási módszer. Ennek hátránya viszont az, hogy előállításuk költséges.

Könyvtárunkban (Országgyűlési Könyvtár) az időszakai sajtótermékeket, füzeteket és apró nyomtatványokat kötés előtt, vagy ha kötésre egyáltalán nem kerülnek,

1. ábra.

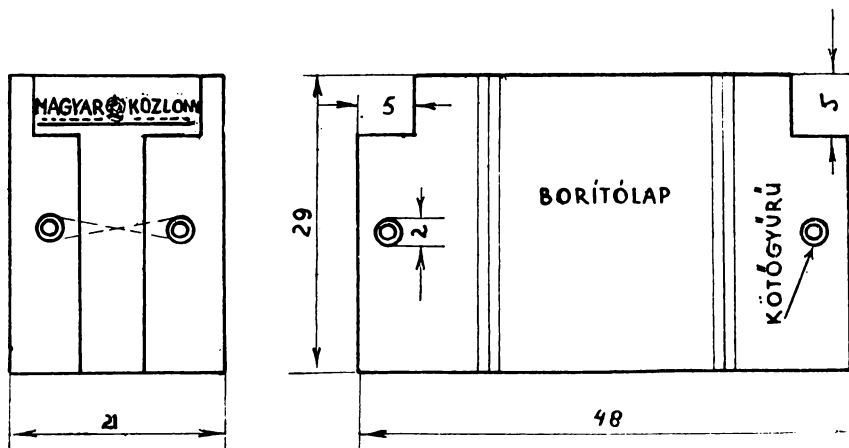
úgynevezett kötőgyűrűs módszerrel őriz-
zük. Ennek lényege a következő:

a) A kötőgyűrűs kartonszalag széles-
sége körülbelül 7 cm, hosszúsága függ az
átkötendő anyag terjedelmétől. A szalag
két végén kötőgyűrű van. A kötőgyűrű
nem más, mint egy 20 mm átmérőjű, kör-
alakú, kemény kartonlemez, melyet egy
»cipőringli« erősít a kartonszalaghoz.
A szalag lehet egyszerű cell-karton, vagy
más hasonló kartonanyag. Az átkötött
anyag háromnegyed részét a szalag fogja
át, a többi egynegyed részét a két gyűrűt
összekötő vékony spárga, melyet a kötő-
gyűrűre, mint egy gombra csavarunk és
így erősítjük össze a kartonszalag két vé-
gét. Amennyiben az átkötendő anyag

nyebb karton. A borítólapot célszerű
azon a részén megtömi (bigelni), ahol az
átkötendő anyag vastagságát fűdi.
(2. ábra.)

Az ismertetett a) és b) módszer előnye
az, hogy az átkötött anyagot — a spárga-
átkötéssel ellentétben — megvédi a ko-
pástól, behasadástól; az átkötési idő egy-
tizedére csökken minden eddigi kötési
módhoz viszonyítva; egyenletes, tartós
kötést biztosít; az átkötő papírszalag
céljaira hulladék-karton is felhasználható;
az átkötőszalag és borítólap házilag, fil-
léres költséggel is előállítható.

A b) pontban foglalt eljárás előnye az
a) pontban foglaltakkal szemben az, hogy

2. ábra.

terjedelme nő, a kartonszalag bősége az
átfogó spárgával szabályozható. (1. ábra.)

b) A kötőgyűrűs borítólap a most is-
mertetett szalagtól annyiban tér el, hogy
az átkötendő anyagok szélességében kar-
ton veszi körül és csak a folyóirat szélé-
nél van téglalakú kivágás. A cím így a
be nem fűdött részről elolvasható, anél-
kül, hogy a borítólapot levennénk. A
borítólapon ugyanúgy a két szélén közé-
pen van a kötőgyűrű, a »gomb«, mely az
előzőekben már ismertetett módok szerint
használható. A borítólap anyaga kemé-

ily módon a legnehezebb illusztrált lapok
is álló helyzetben tárolhatók. Ez a mód
biztosítja a helykihasználást is. A szalag-
gal való átkötés esetén azonban a nehe-
zebb képeslapok állóhelyzetben nem tá-
rolhatók. A két pontban ismertetett kötő-
gyűrűs eljárás lényegesen megkönnyíti
az időszaki sajtótermékek kezelését, tá-
rolását, amint ezt a könyvtárunkban ed-
dig elért gyakorlati eredmények is bizo-
nyítják.

PODONYI ANDRÁS,

az Országgyűlési Könyvtár munkatársa